

ammu näinud, liggi tulles ja sai wimaks mäele tõmmatud. Müüd piddi pea selgeks sama, kas se olli Maddisse laewast. Jah kuirwad sõnnumed ollid ehk kätte tullemas; sedda tundis Krööt ja pallus siiddames, et Jummal sel tunnil tahaks armulinne olla!

Laewa mast ei rägi head egga kurja. Macsed ei sanud esite seft puust, mis nende ees olli, mingisugust arru. „Agga waat, perrenaene! mis must asfi se seal on?“ räkis müüd Anna ja hakas ühhe musta sidi rätikut, mis teises masti otsas kinni sentud olli, lahti peastma. Krööt wöttis rätiku wärrisewa käega; palle löi kahwatama. Ta näggi müüd selgeste egga wöinud ennam parremat teadust lota: se rätik olli temma mehhe jäggu! Sullased tullid müüd ka padiga taggasi, ja kinnistasid, mis naene isse jubba teadis. Mad ollid kätte sanud weikesse anker we pealt, mis nad isse, kui Maddis ärraläinud, joma wega laewa peale winud; tõhivad ka weel muud asju, mis tundsid Maddisse jäggu ollewad. Kahhe suus kalju sõrwa peal olli weel teine laewa külga nähha, agga ellusat hinge nemmad kuskilt ei leidnud. Müüd olli kiti selgeste tunda, egga tohtinud kegi muud ennam arwata, kui et Maddis omma kahhe laewamehhega merre põhjas olli surmawodi leidnud. Küll Krööt püdis weel parremat lotust siiddames

piddada, agga tundis isse sedda tühja ollewa. — Tuul jäi aega möda wähemaks; kui üsna lõpes, ollid ka wiimsed laewa tükkid kalju sõrwa pealt laenetest ärrawidud. Nona sares ollid seft päwast kõik siiddamed kuirwad. Pääw läks päwa järrel möda; egga Maddis tulnud koju. Wimaks, kui iggal pool temma järrel olli kulatud, tullid teisest sarest emalt sõnnumed, et Maddis olud seal parremat ilma otamas, agga kui ühhel päwal tuul nattu ärrawaihinud, siis temma kohhe Nona saarde hakkunud purjetama; öölnud weel neile, kes tedda kelanud, et olgu nemmad nagu temma isse ilma kartuseta: lamp temma toa akna peal, olla temma koddune majakas ja selle tulle järrel temma siidda-ööl leida teed kaljude wahhelt lahhesse nisamma heaste kui kesi päwa ajal. — Kui Krööt neid sõnnumid sai, siis ta muud ennam et teadnud arwata, kui et olli lesseks jäänud ilma toeta ja rõmuta; agga rängemalt kui kurwastus mehhe surma pärast tedda, et siidda allati tunnistas: sinu si on, et mees hukka sai! — Kana, kana olli ta nähha kui pu, kelle ladiwa tuled ärra murdmud ja kelle lehti enneaegne külm piggistanud; ei wöinud mingisugune asfi tedda rõmuštada, — kuni ta sealt rõmuštamist leidis, kust üksipäinis tõsjine ja jädaw rõm on, Jესусе Крїстусе рїстї alt.